

den, stasse sig det udpeget ad den Bei, som her anvijes. Derved alene finde vi Gierens Net betrygget samtidig med, at der er givet Fisterne fuld Udfigt til, i ethvert Tilfælde, hvor der er rimelig Grund dertil, at kunne stasse sig Afgang. Men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var det ikke just paa dette Punkt, at han egentlig mente, vi gjorde for lidt for Fisterne, men derved at vi sigte, at det altid er Fisterne, der som Rekvirenter skulle bære Omkostningerne derved, idet han henviste til, at det i andre Tilfælde er den, der taber Sagen, som maa betale Omkostningerne. Det er ganske rigtigt, naar der er Tale om en Retstvift angaaende bestaaende Rettigheder, og hvor der kan blive Tale om den tabende Part i den Forstand, men det er der jo ikke Tale om her. Her er ikke Tale om en Retstvift, men om en Bestemmelse, som jeg ikke vil kalde, men som kan kaldes noget Egnende som en Expropriationsbestemmelse, der aabner Fisterne en Afgang, som de ikke have havt hidtil retlig, til bestemte Steder paa Strandbredden. Det er denne Erhvervelse af Afgang dertil, som vi sigte, at de maa som Rekvirenter stasse sig og se at faae anerkjendt gjennem disse Myndigheder, og saa maa de ogsaa ganske naturlig betale for det som dem, der her begjære den offentlige Bistand, Gierne kunne ikke komme til at betale derfor, da de ikke begjære den offentlige Bistand, men, hvis Fisterne ikke stasse sig den, staa som de, der kunne negte Afgang til Strandbredden. Hvad hele Forslaget angaar, tør jeg sigte, at Forslagsstillerne meget omhyggelig have overveiet det, og vi ville ret meget anbefale det til Thingets Vedtagelse. Vi have den Opfattelse, i alt Fald efter vort Skjøn over Stemningen, at det kun er i den Form og paa den Maade, eller dog noget meget nær derved, at Forslaget kan tænkes at ville blive vedtaget i dette Thing. Nogen væsentlig Afvigelse derfra, noget væsentlig Mindre end det, er der neppe Rimelighed for, at dette Thing vil kunne vedtage; thi Thingets Standpunkt maa formodes at være det, at vi egentlig helst ikke se denne Bestemmelse i Loven; den er jo først kommen ind paa et forholdsvis sent Standpunkt, og den ærede Minister bemærkede ogsaa, at han helst havde set, at den var bleven udenfor. Nu er det maaste blevet saaledes, at Forslaget ikke kan føres til Ende, uden at

der reguleres og lovgives ogsaa om dette Punkt, og det er et vanskeligt Punkt. Det er fra vor Side, forekommer det os, en saa rimelig og naturlig Ordning, der her bydes, at den ikke efter vort Skjøn bør kunne lægge Vanskeligheder i Veien. — Jeg skal endnu blot bemærke, at jeg med Hensyn til de Forslag, som gjentage sig under Numrene 9, 10, 13, 14, 23 og 24, ikke kan Andet end anbefale, at Thinget vil vedtage den mindre vidtgaaende Bestemmelse om at rette Udtrykkene med Hensyn til disse Naer og Bække, saaledes at vi tilføie foran „Udløb“: „naturlige eller ved Kunst frembragte“; det forekommer mig, at ved at indføie „Kanaler“ kommer man vel vidt, medens Forslaget, som det er foreslaaet af et Par andre Medlemmer og mig, rammer det, som jeg tror, man vil ramme, og i Virkeligheden kun udtrykkelig udtaler, hvad der maa antages at være Forslagets Mening, som det foreligger, og derfor selvfølgelig efter mit Skjøn ikke kan blive til Hinder for Vedtagelsen af det. — Hvad Vindringsforslaget under Nr. 11 angaar, har jeg ikke tidligere talt om det, da det ikke laa nærmest for mig, men jeg slutter mig ganske til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Magen) og for saa vidt ogsaa til min Sidemand, (Høit) som det ogsaa er mig klart, at hvis denne Lov ikke vedtages, vil efter den midlertidige Lovs Udløb den Regel blive gjældende af sig selv, at Mafkebestemmelsen for Limfjorden kommer til at gjælde for det øvrige Land, og jeg finder da ogsaa, at saa bør den gjælde; men faae vi denne Lov, har jeg den Tro — og bestrykes deri af, hvad den ærede Minister har udtalt — at saa er der paa andre Punkter opnaaet saa tilstrækkelig Garanti, at man ikke behøver Bestemmelsen. Det er for mig det Afgjørende, hvorfor jeg ikke vil stemme for Forslaget her. Det er mig ogsaa klart i øvrigt, at det er saa indgribende, at hvis det vedtages, vil der ikke være nogen Rimelighed for, at Lovforslaget kunde føres til Ende i denne Samling. — Hvad Vindringsforslaget under Nr. 19 angaar, skal jeg blot bemærke, at jeg maa anbefale det til Vedtagelse og ganske henholde mig til, hvad den ærede Minister herom har bemærket. Jeg finder ikke Lovforslagets Bestemmelse rigtig i og for sig og ikke konsekvent i Henhold til tidligere Beslutninger af dette Thing, men da der kun er Tale om ubetydelige Udgifter,